

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ'ἄρῃον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς καταρχὴν εἰς τὴν χθρὴν ἡμῶν ὑπερησίου καὶ ἐκ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἕως ἀνάγκασμα δημοσίων καὶ χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἑξαετηρικοῦ : Ἑξαετηρικοῦ :
 Ἐτησίᾳ . . . ὄρ. 8, — Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 18, —
 Ἑξάμηνος . . . 4,50 Ἑξάμηνος . . . 5,50
 Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος . . . 3, —
 Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ Τ.Ο. 1878
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἑξαετηρικοῦ λσκ. 20. Ἑξαετηρικοῦ φρ. χρ. 0,20
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῆναι ἑκάστων λσκ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Οδὸς Ἐυρυπύλων ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 17ος. Ἐν Ἀθήναις, 2 Ὀκτωβρίου 1910 Ἔτος 32ον. — Ἀριθ. 44

«Τρέμετε, λαγοὶ καὶ πέρδικες!...» (Σελ. 357, στ. γ.)

ΜΙΑ ΤΟΥΦΕΚΙΑ

Διήγημα

Διατὶ ἀπόψε, εἰς τὸ κραπέζι, ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Παυλῆς ἔχουν ὕφος συνωμοτῶν; Τί σημαίνουν τὰ βλέμματα αὐτὰ τῆς συνεννοήσεως, αἱ ἄφωνοι αὐταὶ προτροπαί, ποῦ ὁ ἕνας φαίνεται σὰ νὰ λέγῃ εἰς τὸν ἄλλον: — «Ἐλά λοιπόν!»

Ὁ Γιαννάκης, ὁ μεγαλύτερος, ἐπιτέλους ἀποφασίζει:

— Παππού...
 Καὶ σταματᾷ εὐθὺς, ὡς νὰ ἤθελεν, ἀναβάλλων τὴν στιγμήν τῆς αἰτήσεως, νὰ παρατείνῃ τὴν ἐλπίδα του.

— Τί εἶνε, παιδί μου;

— Παππού, θὰ μᾶς κάμετε μιὰ πολὺ, μὰ πολὺ-πολὺ μεγάλη χάρι;

Ὁ παππούς ἐχαμογέλασε. Ἰσως ἐνῆσσε κηδῶνα.

— Πάρτε μας μαζί σας αὐριὸν εἰς τὸ κυνήγι!

Ὁ Γιαννάκης τὸ εἶπε γρήγορα-γρήγορα καὶ ἔπειτα ἐσιώπησε, περιμένων τὴν ἀπάντησίν με ἀγωνίαν.

Ὁ παππούς ἐσυμβουλεύθη με τὸ βλέμμα τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴν μαμμά.

— Ἐ, ἄς εἶνε πιά, σὰς παίρνω. Ἐέρτε

ὅμως, φεύγομε εἰς τὰς πέντε τὸ πρωί.

Στὰς πέντε!

Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Παυλῆς ἔδανεισθησαν ἀπὸ τὴν μαγειρίσσα τὸ ξυπνητήρι τῆς. Καὶ αὐτὸ, ἀμείλικτον, κτυπᾷ ἀπὸ τὰς τέσσαρας.

Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, γιὰ μιὰ στιγμή θυρόνου καὶ θέλουσι νὰ γυρίσωσι ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸν, νὰ ξανακοιμηθῶσι. Ἐ, ὅταν εἶνε συνειθημένος κανεὶς νὰ ξυπνᾷ εἰς τὰς πέντε... Ὁ παππούς ὅμως προσεῖδε τὸν κίνδυνον...

— Ἐ, παιδιά! σηκωθῆτε!... Δὲν ντρέπεσθε λιγάκι; κορίτσια εἰσθε;

Τί κρού ποῦ εἶνε τὸ νερὸ. Μπρρρρ!..

— Καλλίτερα. Θὰ σὰς ξυπνίσω.

Λίγο φοβῆ, λίγο τυροῦ, μισὸ ποτηράκι κρασί.

— Δρόμο τώρα! Ὁ Γιαννάκης θὰ κρατῇ τὸ τουφέκι, ὁ Παυλῆς τὸ δίκτυ. Ἐλά, Μπλάκ! Ἄζωρ, ἐδῶ!

Ἐκινουσι καὶ εἰς ἄξην: ὁ παππούς, ὁ μπαμπᾶς, ὁ Γιαννάκης, ὁ Παυλῆς, ὁ Μπλάκ καὶ

ὁ Ἄζωρ. Τρέμετε, λαγοὶ καὶ πέρδικες!...

Πιερνοῦν ἀπὸ τὸ κτήμα. Ἡ κυρὰ Γιωργαίνα, ποῦ ἔσπερα τὰ τοῦκαρά τῆς εἰς τὴν αὐλήν, βγαίνει εἰς τὸ δρόμον νὰ τοὺς θαυμάσῃ καλλιτέρα. Τὰ δυὸ ἀγοράκια τῆς— δίδυμα ἔξη χρονῶν, — γουρλό-νουσι τὰ μάτια των. Τὸ μικρότερον, ποῦ εἶνε ἔξη μηνῶν, φοβάται τὰ σκυλιὰ καὶ τσιρίζει.

Δίδουσι ὑπάσχουν κόττας εἰς τὸ κτήμα καὶ ὁ Μπλάκ με τὸν Ἄζωρ γαυρίζουν ἄγρια καὶ φοβερίζουν... Διὰ νὰ μὴ τὰς βάλουσι εἰς τὸ κυνήγι, ὁ παππούς μεταχειρίζεται ὄλην τὴν αὐστηρότητα. Ὁ Γιαννάκης ἀρπάζει τὸν Μπλάκ καὶ μετὸ χέρι τοῦ κλείνει τὸ στόμα.

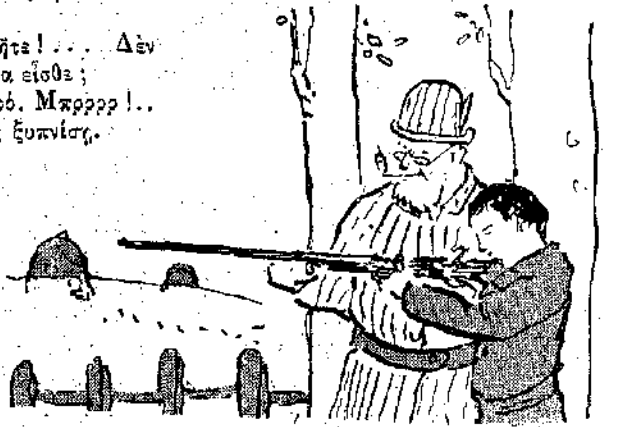
— Μὰ! ὅχι!.. Εἶδατε ποτὲ σας κυνηγοὺς νὰ γυρίζουν με ὄρνιθες εἰς δίκτυ; θὰ τοὺς κοροῖδευε ὅλο τὸ χωριὸν.

Λίγο μακρότερα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρᾶς Γιωργαίνας, ὁ μπαμπᾶς χωρίζεται ἀπὸ τὴν συνοχίαν καὶ προχωρεῖ μονάχος εἰς τὰς δάσους.

Περπατοῦν εἰκοσι λεπτιὰ τῆς ὥρας, καὶ τίποτε ἀκόμη. Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Παυλῆς ἀνησυχουσι.

— Ἰπομονή!...

Ὁ Μπλάκ, ἄξαφνα, κουνεῖ τὴν οὐρὰ του. Προσοχή! Κάτι μυριόστης.

«Ἐμπρὸς τώρα! ρίξε!» (Σελ. 358, στ. 6')

— Αυτό το χωράφι είναι όλο τριφύλλι, εξήγει ο παππούς. Πρέπει νάχη πέρδικες!

Φόρρορ! Μόλις το είπε ο παππούς, και νά, ένα κοπάδι σηκώθηκε, πέταξεν εμπρός τους.

Ο Γιαννάκης και ο Παύλης όπισθοχώρησαν ένα βήμα. Η καρδιά τους κτυπά δυνατά. Για τον πρωτόβγαλτο κυνηγό, το πρώτο πέταγμα της πέρδικας είναι όπως η πρώτη κανονία για τον πρωτόβγαλτο στρατιώτη.

Ο παππούς όμως άτάραχος, σηκώνει το τουφέκι, σημαδεύει, ρίχνει: Μπάμ! Μπούμ!

Ο Μπλάκ, με χαρά, τρέχει να πιάσει τες πέρδικες, που πέφτουν κάτω βαρεία πληγωμένες. Ο Γιαννάκης και ο Παύλης τον ακολουθούν μ' όλη τους τη γρηγοράδα.

Μπούμ! ο Παύλης πεδικλώνεται με το δικτυ και εξαπλώνεται φαρδύς-πλατύς. Εύτυχώς το τριφύλλι είναι μαλακό... Και κόκκινος από την έντροπή του, σηκώνεται άβλαβής.

— Τέσσερες, παππού! φωνάζει ο Γιαννάκης θριαμβευτικά. Τέσσερες έπασαν!

Σεκινούν, προχωρούν.

Ο Παύλης, που κρατεί τες πέρδικες στο δικτυ, στέκεται κάθε τόσο και τες κυτάζει. Τι ώραία πουλιά!... Το αίμα όμως έχει λεκιάσει τα στακτερά πτερά των. Πώς θα ζήσαστε ο Παύλης να είχε μια πέρδικα ζωντανή, δική του, μέσα σ' ένα κλουβί!

Άλλοίμονο! έκείνη θα ήταν έτσι ακόμη πιδ δυστυχισμένη απ' αυτές που είναι νεκρές!

Ο Γιαννάκης είναι πονηρός. Από τη στιγμή που ξεκίνησαν, συλλογίζεται πώς να «γελήσει» τον παππού. Ναι, μ' αυτός δεν γελιέται εύκολα.

— Παππού! Θα είναι πολύ δύσκολο να ρίξη κανείς μια τουφεκιά...; Πρέπει να είναι πολύ επιτήδειος, για να ρίχνη τουφεκί...;

— Τι έννοιες; Μια τουφεκιά στον αέρα, δεν είναι, παιδί μου, και τόσο δύσκολο. Φθάνει να πιέσεις τη σκανδάλη. Αλλά μια τουφεκιά που να σκοτώνη το πουλί, α, αυτή είναι άλλο πράγμα!...

— Μ' αυτό έννοησα, παππού. Νά ρίχνη κανείς σαν και σάς.

Τον πονηρό!...

Ο παππούς όμως την αφήνει να λη...

— Μα πώς μαθαίνει κανείς;

— Ριχνοντας όλοένα.

— Όστε σεις, παππού, θάρχησατε να ρίχγετε από πολύ μικρός.

Έδω είμαστε! Ο παππούς στέκεται και κυτάζει τον Γιαννάκη.

— Μάλιστα, από μικρός. Μα τί, θέλεις τώρα να ρίχης και σύ; Έλα πές το! Τίσόν ώρα εκεί τριγυρίζεις...

Ο Γιαννάκης ψιθυρίζει, διαμαρτύρεται: "Α, μπά! όχι... Τα μάτια του όμως τον διαψεύδουν.

— Πολύ καλά λοιπόν! Θα ρίξης τώρ άμέσως.

— Ω, ευχαριστώ, παππού!

Άλλα πλησιάζει τώρα κι ο Παύλης.

— Κ' εγώ.

— Και σύ!

Ο Γιαννάκης και ο Παύλης, με τον τωμένο λαιμό, με αγόρταγα μάτια, φαχγουν όλόγυρα τους θάμνους. Ένας πρωτόβγαλτος κυνηγός δεν μπορεί βέβαια να τουφεκισή παρά πουλί που κάθεται ακίνητο.

— Νά, νά, παππού, εκεί!

Το πουλί — ένας σκορπάρος, — είναι κοντά και διακρίνεται καθαρά επάνω στο κλαδί του. Η ευκαιρία είναι λαμπρά. Ο Γιαννάκης σημαδεύει.

— Το δεξί σου πόδι πίσω. Όχι τόσο πολύ. Πιδ κοντά. Ακόμη! Ακόμη! Έτσι, γιά σου! Με το άριστερό σου χέρι κράτα καλά το τουφέκι. Στήριξέ το στον ώμο σου. Σημαδεύα τώρα καλά. Τα πόδια του πουλιού πρέπει να βρισκωνται ίσα-ίσα στη μπούκα του τουφεκίου. Μή βιάζεσαι... Καλέ, τρέμεις; Πράγματι, ο Γιαννάκης είναι συγκεκνημένος. Καθαστό δεν φοβάται. Άλλα τί βαρύ πιδ είναι το διαβολοτούφεκο!...

Ο παππούς, κοντά του, υποστήριζει λιγάκι το όπλον. Ο Παύλης από πίσω. Ο Γιαννάκης φερμάρεει το πουλί, λες και θέλει να το φάγη με τα μάτια.

Ο παππούς σκύβει να ιδη αν έσημαδεψε καλά.

— Εμπρός τώρα! Ρίξε!

Μπάμ!... Μία φωνούλα... Ένα πτερόγυμα άτακτο... Και το πουλί πέφτει επάνω στο φράκτη. Είναι πληγωμένο, πεθαίνει...

Ο Γιαννάκης όρμα.

— Α, τι ώρατο που είναι!

Ο σκορπάρος δεν ήταν μεγαλύτερος από ένα καναρίνι. Η αξία του Γιαννάκη είναι γι' αυτό ακόμη μεγαλύτερα.

— Έλα, βάλ' το στο δικτυ κ' εμπρός.

Άλλ' ο Γιαννάκης δεν έννοει ναρίσει το πουλί του. Θυμάται έξαφνα ότι από την άρχη ο Παύλης κρατεί το δικτυ.

— Θα έκουράστηκες... Δός μου το!

Ο Παύλης διαμαρτύρεται. Δεν κουράστηκε καθόλου. Άλλα ο Γιαννάκης είναι ο μεγαλύτερος. Επιμένει. Και ο Παύλης υποχωρεί.

Δεν έχει τύχη σήμερα αυτός ο Παύλης! Όταν ήλθε η σειρά του να ρίξη, λίγ' έλειψε να σκοτώση, όχι το πουλί που σημάδεψε, αλλά τον Μπλάκ! Είναι άπαρηγόρητος για την άποτυχία του.

— Μήν κλαίς, τού λέγει ο παππούς κ' εγώ στην ηλικία σου έσκότωσα δύο σκυλιά.

Το φέμμα αυτό κάπως τον παρηγορεί. Είναι άργα. Πρέπει να γυρίσουν στο σπίτι. Ο Γιαννάκης προηγείται, με το καπέλλο γυρμένο όπισω, πιδ υπερήφανος παρ' αν είχε σκοτώσει έλέφαντα.

— Μαμμά! Μαμμά! το κυνήγι μου!

Ο Παύλης ζηλεύει και προσπαθεί να δικαιολογηθή: Το πουλί που σημάδεψε αυτός, μόλις διακρίνεται ενω του Γιαννάκη...

Ο Γιαννάκης έδήλωσεν, ότι θα φάγη τον σκορπάρο μόνάχος του. Η άληθεια είναι ότι δεν θα στομαχισή καθόλου...

Τώρα βρίσκεται στην κουζίνα. Περιμένει ανήσυχος και άνυπόμονος να τού φήσουν το «πουλί του».

(Μίμησις) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ

Αγαπητοί μου.

ΗΝ περασμένην Κυριακήν, εις το Τατόι, είχα μιν μίαν άποπειραν πτήσεως. Δύο-τρεις χιλιάδες άνθρωποι συνήρουνσαν εις το άεροδρομίου» το όποιον κατεσκευάσεν εκεί ο κ. Αρνιότης, ο πολυμήχανος και πολυτεχνίτης, διά να τόν ιδούν να πετάξη με το άεροπλάνον του αουστήματος Μπλεριώ. Μεταξύ αυτών και ο Βασιλεύς, και οι Πρίγκιπες. Έπίσημα, βλεπέτε, τα πράγματα και... ακριβά, διότι κ' εγώ δεν είξεύρω τί έστοίχιζεν έν ειατήριον. Με όλα αυτά, ο κ. Αρνιότης δεν κατώρθωσε να ύψωθη από το έδαφος ούτε σπιθαμήν. Έπαιδεύθη πολύ, άλλα μόνον διά να συντρέψη την μηχανήν του, την όποιαν εγκατέλειπεν άηλιτισμένος. Και ο κόσμος άπληθε γελών, άποδοκιμάζων και σφυρίζων.

Έν τούτοις ο κ. Αρνιότης είχε κάμη πολλές δοκιμάς, από τας όποιας έμεινεν ευχαροστημένος. Τόν είδαν, λέγει, να ύφώνεται με το άεροπλάνον του είκοσιν ως τριάντα μέτρα από την έπιφάνειαν του άεροδρομίου του. Έκ τούτου και το θάρρος του να ξεσηκώση τον κόσμον με τήσιν πελάγαν και να προσκαλέσθ και τον Βασιλέα. Άλλ' εις τα πειράματα της Κυριακής υπήρθεν άτυχής εξαίρετικώς. Το άεροπλάνον τού, άπειθές και δυσήμιον, έκροτήρησε να σπά-

ση παρά να ύψωθη. Αι βλάβαι τας όποιας ύφιστατο εις κάθε άποπειραν, δεν ήτο δυνατόν να επανορθώνωνται τελείως εκ του προηγήρου. Και το θάρρος του άεροπλάνου βαθμύδην εξέλειπε...

Το γεγονός είναι, ότι εις τας Αθήνας, ως τώρα τουλάχιστον, τα άεροπλάνα δεν πετούν. Ο άεροπόρος βαρώνος Δε-Καρτερές — έτσι νομίζω τον έλεγαν, — τον όποιον είχε προσκαλέσει άλλοτε ο Σύνδεσμος των Συντακτών, ήλθε και έφυγε χωρίς να μās δείξη την ικανότητά του. Οι αγώνες κάλιν του κ. Αρνιότητος κατέληξαν εις μίαν μεγαλοπρεπή άποτυχίαν. Και αυτό ακόμη το άεροπλάνον, το όποιον έστειλαν εις την κόρην μου από την Γερμανίαν η αγαπητή μās Μέλλουσα Καλλιτέχνις, δεν μās έκαμιν ως τώρα την χάριν να πετάξη.

Το έλάβαμεν, ξεύρετε, χαλασμένον. Φαίνεται ότι εις το τελωμένον έπαιξαν με αυτό και το έγάλασαν... Αντικαταστήσαμεν όπως-όπως τα πιονά πτερόγυια, τα όποια ήσαν ξεσηκισμένα, και έστερεώσαμεν το τιμόνι, το όποιον ήτο ξεχαρβαλωμένον. Άλλα το άεροπλάνον επιμένει να είναι «βαρύτερον του άέρος».

Όταν το κουνάμεν και το άφινώμεν, όμολογουμένως πιπταει με πάλτην χάριν' άλλα να πετάξη, όχι, ούτε ιδέα. Ο λόγος είναι βέβαια, ότι κανείς μās δεν είξεύρει καλά ούτε να-το άφιση, ούτε να το έπισκευάση. Μικρά ή μεγάλα, αληθινά ή ψεύτικα, τα άεροπλάνα άκαιτούν άπιτηδείοτητα, τέχνην και είδικούς τεχνίτας. Προπάντων δε θάρρος. Διά τούτου δεν πετά τόσο εύκολα και το άεροπλάνον του κ. Αρνιότη. Τού χαλά κάθε τόσο, ο δε άθηναίος φανερήξη και ο σιδηρουργός, των όποιων έπικαλεσται την βοήθειαν, δεν είναι βέβαια οι καταλληλότεροι. Έπειτα, φαίνεται, και ο κ. Αρνιότης δεν έχει ακόμη όλον το θάρρος που απαιτείται. Και καθώς λέγουν οι διάσημοι άεροπόροι, αυτό το θάρρος άποτελεί «τά τρία τέταρτα της άνυφαιτικής δυνάμεως του άεροπλάνου».

Δεν πρέπει να σάς φαίνεται παράδοξον. Και ο ποδηλάτης ακόμη, διά να τρέξη, πρέπει να έχη άυτοπεποιθήσιν, θάρρος. Χωρίς αυτό, και η τελειότερα μηχανή από τή σκελή του είναι δυσκίνητος: άβρανης. Ο μηχανικός κάμνει όλοσ-τούς ύπολογισμούς που χρειάζονται διά να κινήσθ το άεροπλάνον και ο τεχνίτης πιδ κατασκευάζει συμφώνως προς αυτούς. Άλλ' η ψυχή της μηχανής είναι άυπόφθαστος άεροπόρος. Και ιδίως του πτερά αν είχε, πάλιν δεν θα ήμπαρούσε να τα κινήσθ χωρίς άβραβίαν και πεποιθήσιν, προς πτήσιν ύψηλά. Είλω μάλλον τώρα πιδ ήμπαρεί ψεύτικα πτερά και άψυχα! Αυτός θα τρέσθ ψυχώς, θα κινή ένα με τή μηχανήν του, και θα συμπληρώσθ

την δύναμιν του κινήτρός του με την δύναμιν της ίδιας του ψυχής.

Ο κ. Αρνιότης θα γυμνασθή ακόμη και ίσως άποκτήσθ αυτήν την άυτοπεποιθήσιν του άεροπόρου. Τότε άσφαλώς θα πετάξη. Διότι η τελειότης και η έπισκευή της μηχανής του είναι ζήτημα δευτερεύον. Όταν βλέπομεν — προς το παρόν εις τας εικόνας, — έν άεροπλάνον να σχίξη υπερήφανον τον άέρα, πρέπει να φανταζώμεθα εις αυτό όχι άπλοην μηχανήν ή πτάμενον μηχανικό, άλλα μίαν ψυχήν τολμηρού άνθρώπου, η όποια με δύναμιν, με θέλησιν, με θάρρος, κατώρθωσε να δώσθ εις το σμά της πτερά!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων: — Εις το κάστρον των άνακτόρων του Σαμπρύν, ο Λουδοβίκος Κορμιάς, μεταμορφωμένος εις κηπουρόν, συναντάται με τον Τίαρκον και τή άποκαλύπτει το σχέδιόν του περί άρπαγής του μικρού βασιλέως της Ρώμης από τας χείρας των Αυστριακών. Ο Τίαρκος πρόκειται να τον βοηθήσθ και μάλιστα να εύρη μόνος του τρόπον να γελήσθ τους φύλακας του άιμαλώτου Βασιλέως. Την ήμέραν εκείνην, ο Κορμιάς τον περιμένει επάνω εις ένα δένδρον, όχι μακράν της οικίας του Ροβινσοίνος, έχωναι δε μετ' άλλων και ο Τίαρκος, να τή άναγγέλη τα νέα.

— Όλα πηγαινούν καλά, τή ειπεν ο νεανίας, μόλις άνιέθη εις το δένδρον κ' έκάθησε πλησίον του. Η δουλειά πρέπει να γίνη σήμερα κηλόα.

— Απο τώρα; ανέκραξεν έκπληκτος ο συνταγματάρχης. Μπράβο! εσύ, βλέπω, δεν χάνεις καιρό.

— Μα δύσκολα θα ξαναδρούμε τέτοια ευκαιρία, απεκρίθη ο Τίαρκος. Η Αυτοκράτειρα έφυγε σήμερα διά τα λουτρα της Βάδης, και ο βασιλεύς της Ρώμης θα την ακολουθήσθ σε λίγες ήμέρες. Δεν πρέπει λοιπόν να χάσωμε ούτε ώρα. Έπειτα, η κυρία Μοντσκοιού έχει από χθες φοβερό πονοκέφαλο. Δεν θα επιδέλη ίσως σήμερα τόσον άυστήρι. Το άπόγευμα θα παίξωμε πάλι εις το κλουβί του Ροβινσοίνος. Αν κατορθώσω να κρατήσθ αυτό το παιγνίδι ως το βράδυ, σίγουρα σάς πα-

ραδίω άπόψε τον Βασιλέα της Ρώμης.

Οκ' αυτά έφαινόταν εις τον Κορμιάς τόσο ευχάριστα άλλα και τόσο φανταστικά, ώστε δεν έστολμούσε να τα πιστεύσθ. Είχεν όμως πεποιθήσιν εις τον νεαρόν βοήμον, τον όποιον είδεν ως τώρα να υπερνικά μεγαλύτερας δυσκολίας. Διά τούτο άπήγγησεν άπλώς:

— Καλά, σύντροφε! είμεθα πάντοτε έτοιμοι να δώσωμε την έλευθερίαν μās και την ζωήν μας όπέρ του Αυτοκράτορος. Πέ μου μόνον τί πρέπει να κάμω.

— Ίδού, υπέλαθεν ο Τίαρκος' είδοποιήσατε άμέσως τους δικούς σας να έτοιμάσουν τους σταθμούς και τα άλογα γι' αυτήν την νύκτα.

— Αυτό θα γίνη, ειπεν ο Κορμιάς' άλλα πώς θα κάμης εσύ την άντικατάστασιν των δύο παιδιών; Η Λευκοθέα, ξέρεις, έδέχθη να δώσθ τον υιόν της, μόνον υπό τον όρον να μη τόν άφισθ, άλλα να μείνη μαζί του και να ύποστθ αυτή την όργην των Αυστριακών, ενω' εγώ θα πάγω εις Γαλλίαν τον Βασιλέα της Ρώμης. Με τί τρόπον νομίζεις, ότι είμπορεί να είσχυθ η γρήγορα η Λευκοθέα εις το παλάτι ως ύπηρέτρια;

Ο Τίαρκος έλαβεν ύφος σοβαρόν.

— Συνταγματάρχα μου, τή ειπεν' έχετε έμπιστοσύνην σε μένα;

— Ναι.

— Τότε άφιστε με να κάμω ε, τι θέλω... Δεν μπορώ να σάς πω ακόμη ποιον ακριβώς τρόπον θα μεταχειρισθώ διά να κατορθώσω τον σκοπόν μās. Αυτό εξαρτάται από την τροπήν που θα λάβουν τα πράγματα σήμερα το άπόγευμα, από την διάθεσιν του βασιλέως, από τον πονοκέφαλον της κυρίας Μοντσκοιού, από τον καιρόν, από χίλια μικρά περιστατικά, που είμπορεί να έλθουν την τε-

«Κυριόττε με, συνταγματάρχα μου...» (Σελ. 360, στ. α')

λευταίαν στιγμήν. Ἄλλα ἀλπίζω. Κάτι μου λέγει μέσα μου, ὅτι ὁ Θεὸς καὶ ἡ τύχη θὰ εἶνε μαζί μας. Καὶ ξεβύρετε γιατί;

— Γιατί; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης, μειδιῶν χωρὶς νὰ θέλῃ, μὲ ὄλην τὴν σοβαρότητα τῆς περιστάσεως.

— Γιατί ἀπόψε εἶδα στὸν ὕπνο μου τὸν βασιλέα Βαδὸγ. Μὲ τὴν ἀσπρη τοῦ γενειάδα, μὲ τὰ διαπεραστικὰ γαλανὰ μάτια τοῦ, μὲ τὸ ἀγάθι του χαμόγελο... Μ' ἐσυμβόλευσε, ὅπως ἄλλοτε, καὶ μ' ἐνεθάρρυνε. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀπόψε θὰ εἶνε μαζί μου καὶ θὰ μὲ βοηθήσῃ. Γι' αὐτὸ ἀλπίζω τόσο ὅτι θὰ ἐπιτύχω.

Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἐγέλασεν ἀκούων τὴν διήγησιν αὐτῆν τοῦ νεαροῦ βοήμου. Δὲν ἠθέλησε νὰ κλονίσῃ τὴν πίστιν του εἰς τὸ ὑπερφυσικόν, γνωρίζων καλῶς ὅτι ἀπατέλει σπουδαῖον παράγοντα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Καὶ ἠρέσθη νὰ ἐρωτήσῃ:

— Ἄλλα ποῦ θὰ σὲ βροῦμε ἀπόψε, ἡ Λευκοθέα, τὸ παιδί καὶ ἐγώ, καὶ πῶς θὰ πλησιάσωμε τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης; Πρέπει νὰ μὴ πῆς...

— Φυσικά, θὰ σὲ πῶ! ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος.

Καὶ ἐξαιπλωθεὶς μὲ τὸ στήθος ἐπὶ τοῦ κλάδου ὅπου ἐκάθητο, ἐσκυψε, παρεμέρισε τὸ φύλλωμα καὶ εἶδειε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τὸ κομψὸν περιστύλιον τοῦ τυρολικοῦ οἰκίσκου, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δενδρφυτοῦ κικροῦ λόφου.

— Κυτάξτε καὶ, συνταγματάρχα μου, ἐξηκολούθησε. βλέπετε καλὰ ἐκεῖνο τὸ καλυβάκι, τὸ κασιμένον μὲ λάσπη καὶ μὲ σάνδια;

— Τὸ βλέπω.

— Ἐκεῖ θὰ γείνη ἡ ἀντικατάστασις τῶν παιδιῶν ἐκεῖ πρέπει νὰ ἔλθετε ἀμέσως, χωρὶς νὰ σὰς καταλάβουν, μὲ τὴν κυρία Λευκοθέα καὶ μὲ τὸ μικρό.

Ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς σκοπίας του, ὁ ἀξιωματικὸς ἐσπούδασε τὴν τοπογραφίαν τοῦ ἐδάφους, ὅπως τὸ ἔκαμνε καὶ εἰς τὸν πόλεμον, ἐνώπιον τοῦ ἔχθρου. Παρατήρησεν, ὅτι ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κολουθήσουν, διὰ νὰ φθάσουν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ κηπουροῦ μέχρι τοῦ τυρολικοῦ οἰκίσκου, ἦτο ὅλος σχεδὸν σκεπασμένος ἀπὸ ὑψηλοὺς θάμνους καὶ δένδρα. Θὰ ἤμπορούσαν λοιπὸν νὰ περιπατήσουν κρυμμένοι ὑπὸ τὰ φύλλωματα, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὰς τοῦ ἀνακτόρου καὶ χωρὶς νὰ διέλθουν πλησίον κανενὸς φρουροῦ ἐκ τῶν τοποθετημένων παρα τὰς διαφόρους θύρας.

— Πολὺ καλά, τῷ εἶπεν ὁ Λουδοβί-

κος Κορμάς, τὸ ἔδαφος εἶνε εὐνοϊκόν· θὰ εἴμεθα ἐκεῖ—πάνω καὶ οἱ τρεῖς σὲ μιὰ ὥρα.

— Λοιπὸν, σὰς περιμένω, ἀπήτησεν ὁ Τιάρκος περιχαρῆς· τὰλλα εἶνε δική μου δουλειά.

Δὲν εἶχαν νὰ χάσουν οὔτε στιγμήν. Ὁ συνταγματάρχης ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τοὺς φίλους του, τοὺς κρυμμένους εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ χωρίου Μάϊδλιγκ παρὰ τὸ Σαμπρύν, διὰ νὰ εἶνε ἔτοιμη τὸ ἴδιον βράδυ καὶ νὰ περιμένῃ ὅπισθεν ἀπὸ τὴν μάνδραν τοῦ πάρκου, πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους, ἡ ἀμάξα ἢ πρῶ-

Ἐπορεύσαν καὶ οἱ τρεῖς ἐνδυμασίας κηπουρικές... (Σελ. 361, στ. α')

ρισμένη διὰ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης. Μετὰ μιαν ὥραν, ὁ ἴδιος, ἡ Λευκοθέα καὶ ὁ υἱὸς του θὰ ἦσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ροβινσῶνος.

Οἱ δύο συνώμματα, ἀφοῦ ἐκανόνισαν οὕτω τὰ πράγματα, ἐνηγγαλισθησαν καὶ ἀντήλλαξαν φιλίμια, ὡς ἄνθρωποι μέλβοντες νὰ ἐκτεθοῦν εἰς μέγιστον κίνδυνον. Ἐπειτα, ὠχρὸν ὀλίγον, ἀλλὰ μὲ ὕψος ἀδιάφορον, ἀπεχωρίσθησαν. Καὶ ὁ μὲν Τιάρκος διηυθύνθη πρὸς τὸν τυρολικὸν οἰκίσκον, ὁ δὲ ἀξιωματικὸς πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ κηπουροῦ διὰ τῆς δειροστοιχίας τῶν πασσαλεῶν. Ἐκεῖ τὸν ἐπερίμεναν ἡ Λευκοθέα καὶ ὁ υἱὸς του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. ΑΡΧΗ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ

Ὁ Τιάρκος, ὅμα ἐφθασεν εἰς τὴν κλύβην, ὅπου ἐπαίξε κάθε ἀπόγευμα μὲ τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης, δὲν ἔχρονε-τρίθησε μὲ σκέψεις. Τὸ σχέδιόν του ἦτο ἔτοιμον πλέον καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ νὰ τὸ ἐκτελέσῃ τὸ ταχύτερον.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εὐρίσκοντο τὰ διάφορα ἐργαλεῖα τοῦ Ροβινσῶνος. Ἐκεῖ ἐδιάλεξε μιαν μεγάλην σανίδα, ἀρεκτὰ παχέϊαν, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν πριονίξῃ, κατὰ πλάτος μ' ἓνα λεπτότατον πριόνι.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν, ἐφόρτωθῃ τὴν σανίδα εἰς τὴν ράχιν του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ περιφήμου σπηλαίου, τὸ ὁποῖον, ὡς εἶκαμεν, προσεπάθουν τώρα νὰ ἐνώσουν δι' ὑπογεῖου διαδρόμου μὲ τὴν καλύβην τοῦ Ροβινσῶνος.

Εἰς φρουρὸς στρατιωτικῆς ἐξημάτιζεν εἰς ὀλίγων μέτρων ἀπόστασιν πρὸ τοῦ περιστυλίου τοῦ τυρολικοῦ οἰκίσκου. Συνειθισμένος ὅμως νὰ βλέπῃ τὸν Τιάρκον προετοιμάζοντα εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος παιγνίδια διὰ τὸν μικρὸν βασιλέα, δὲν ἔδωκε τὴν παραμικρὴν προσοχὴν εἰς ὅ,τι ἔκαμνε τώρα.

Μεταξὺ τῆς οἰκίας τοῦ Ροβινσῶνος Κορούσου καὶ τοῦ ὑπογεῖου, εὐρίσκειτο ἡ μεγάλη τρύπα, τὴν ὁποῖαν ἐκαπταν ὄλοεν τὰ παιδιά. Ἡ τρύπα αὕτη εἶχεν ἤδη φθάσῃ εἰς βάθος τὸ ἀνάστημα ἐνὸς ἀνθρώπου, καὶ ἀπὸ τὸν πυθμένα τῆς ἤρχιζεν ἡ σήραγγ, ἡ ὁποία συνέκρινε μὲ τὸ ὑπάγειον ἢ τὸ ἀκόμη σιανή, ἐν τούτοις ἄνθρωπος μετρίου ἀναστήματος ἤμποροῦσε νὰ περάσῃ σκύπτων.

— Ἄμα τελειώσῃ ἡ τρύπα μας, ἔλεγε συχνὰ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, δὲν θὰ φοβούμεστε πιά ἀνθρωποφάγους.

Καὶ εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ φίλου τοῦ Τιάρκου προσέθετε:

— Οὔτε τὴ μαμά—Κιού.

Ὁ νεαρὸς Βοημὸς ἔχεν ἀποφασίσῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ πολύπλοκον αὐτὸ μέρος διὰ τὴν μελετωμένην ἀντικατάστασιν. Ἀπέθεσε τὴν πριονισμένην σανίδα τοῦ ἀνωθεν τῆς ὁπῆς, ἐπροχώρησε πατῶν ἐπ' αὐτῆς μὲ προσοχὴν, ἤκουσεν ἓνα χαρακτηριστικὸν τριξίμον καὶ ἔσπευσε νὰ πηδῆσῃ ἐπὶ τοῦ στερεοῦ ἐδάφους φειθυρίζων:

— Πᾶσι καλά.

Ἐπειτα ἐκάθησε, κρυμμένων τὸν Λουδοβίκον Κορμᾶν, τὴν Λευκοθέαν καὶ τὸν υἱὸν των. Ἐν μόνον πρᾶγμα τὸν ἀνησυχούσεν: ἡ παρουσία τοῦ φρουροῦ, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ βηματίζῃ πρὸ τοῦ

περιστυλίου. — Περίεργον πρᾶγμα, ἐσυλλογίσθητο συνήθως αὐτὰς ὁ στρατιωτικὸς δὲν πλησιάζει τόσο πολὺ γιατί σήμερα ἐστὶν... θὰ τοὺς ἴδῃ!

Μετ' ὀλίγον, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ λόφου ὅπου εὐρίσκειτο, ὁ Τιάρκος, μὲ χαρὰν καὶ μὲ ἀνησυχίαν, εἶδε διευθυνομένους πρὸς τὸ μέρος τοῦ τὸν Κορμᾶν καὶ τὴν Λευκοθέαν, ἡ ὁποία ἐκράτει ἀπὸ τὸ χεράκι τὸν μικρὸν Νακολέοντα.

Ἐπορεύσαν καὶ οἱ τρεῖς ἐνδυμασίας κηπουρικές. Ὁ συνταγματάρχης ἐσπρωχεν ἓνα ἀμαξάκι φορτωμένον χόρτον, ἡ δὲ Λευκοθέα εἶχεν εἰς τὸν ὦμον ἓνα μεγάλο λισγάρι.

Ἐπροχώρουν μὲ προσοχὴν καὶ ἔκαμναν διαφόρους ἐλιγμούς, διὰ νὰ κρύπτονται ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον

ἀπὸ τοὺς θάμνους. Οἱ ὑπηρετὰς τοῦ ἀνακτοῦ βεβαίως δὲν τοὺς ἐβλέπαν. Μόνον ὁ φρουρὸς τοῦ τυρολικοῦ οἰκίσκου ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τοὺς ἴδῃ, πρὶν προσφθάσῃ ὁ Τιάρκος νὰ τοὺς κρύψῃ εἰς τὸ ὑπόγειον...

Εὐρίσκοντο τώρα κρυμμένοι εἰς ἓνα πυκνότερον θάμνον, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειτο ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς οἰκίας τοῦ Ροβινσῶνος· ἀλλ' εἶχον ἀκόμη νὰ περάσουν ἓν διάστημα κερὸν καὶ ἀμυδρὸς, ὅπου θὰ ἦσαν τελείως ἀσπετέλις.

Ὁ Τιάρκος, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ κατηραμένου φρουροῦ, ἐνευσεν εἰς τὸν συνταγματάρχην νὰ σταθῇ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐμελετοῦσε προσεκτικῶς τὰς κινήσεις τοῦ στρατιώτου, ὁ ὁποῖος, διὰ κανονικοῦ καὶ μηχανικοῦ βή-

ματος, ὡς αὐτόματον, διέσχισεν ὄλην τὴν προσοχὴν τοῦ οἰκίσκου. Ὅταν ἐφθάνεν εἰς τὸ ἄκρον, ἔκαμνε ἡμίσειαν στροφὴν, καὶ τότε ἐπομένως ἐστράφη τὰ νοτὰ πρὸς τὸν θάμνον, ὁ ὁποῖος ἀπέκρυπτε τὴν οἰκογένειαν Κορμᾶ.

Ἐπὶ τῆς κανονικότητος αὐτῆς τοῦ στρατιώτου ὁ Τιάρκος ἐστήριξε τὸ σχέδιόν του. Διηυθύνθη ἡσυχῶς, ἀφελῶς, πρὸς τὸν θάμνον, καὶ προσποιοῦμενος ὅτι κἀνι γυρεύει εἰς τὸ ἔδαφος, ἐσκυψε καὶ εἶπε γρήγορα-γρήγορα πρὸς τὸν ἀξιωματικόν:

— Πέραστε μὲ τρεχάλα τῆς στιγμῆς τοῦ ὁ φρουρὸς πιστοπλατίζει.

— Καλὰ, ἐνόησα, ἀπεκρίθη ὁ Κορμάς. (Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

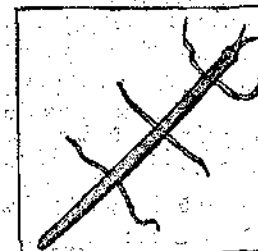
Φυτόν ποῦ περιπατεῖ

Τὸ περίεργον αὐτὸ φυτόν ὀνομάζεται Ἄδιαντον (Adiantum) καὶ εὐρίσκειται εἰς τὰ βόρεια τῶν Ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν. Οἱ κλάδοι του εἶνε μακροί, εὐκαμπτοὶ καὶ φθάνουν μέχρι δύο καὶ τριῶν μέτρων. Ἡ ἄκρη κάθε κλάδου, ὅμα ἐγγίσθῃ τὸ ἔδαφος, κάμνει ριζὰς. Γίνεταὶ λοιπὸν ἐκεῖ νέον φυτόν, τὸ ὁποῖον κάμνει τὰ ἴδια, δηλαδὴ ἐκπέμπει νέους κλάδους, οἱ ὁποῖοι ζιζηλοῦν μακρύτερα.

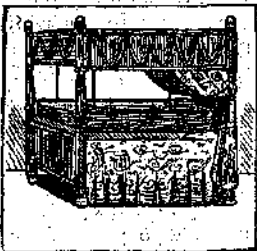
Οὕτω τὸ ἄδιαντον προχωρεῖ κατ' ἔτος περὶ τὰ δέκα μέτρα καὶ ὄλονεν κατακτᾷ ἔδαφος... ὅπως ἡ Ἀγγλία.

Τὸ ἄλογον τοῦ διαδόλου

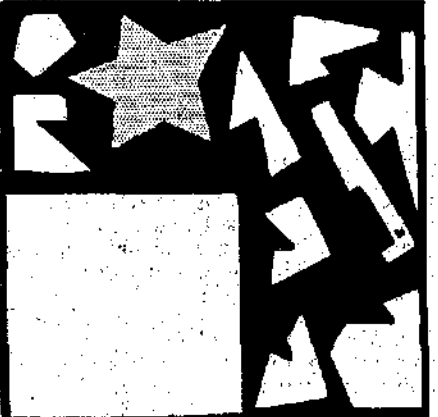
« Ἄλογον τοῦ Διαδόλου» ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν μαύρων τῶν Ἀντιλλῶν τὸ ἔνσημον αὐτοῦ ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα, ὡς ἐκ τοῦ περιέργου τοῦ σχήματος. Οἱ Ἀγγλοὶ πάλιν τὸ ὀνομάζουν «walking stick», δηλαδὴ «κινούμενον μπαστούνι». Εἶνε βαθυπράσινον καὶ ὁμοιάζει μὲ φύλλον ἢ κλάδον δένδρου. Οὕτω, χάρις εἰς τὸ χροῖμά του καὶ εἰς τὸ ἰδιαιτέρον σχῆμά του, τὰ πτηνὰ διέρχονται πολὺ πλησίον του χωρὶς νὰ τὸ παρατηροῦν. Καὶ τὸ «Ἄλογον τοῦ Διαδόλου» γλυτώνει! ...

Κλίνη πολὺ... ἀναπαυτική

Ἡ κλίνη αὕτη χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἀγαγεν-νῆσεως καὶ ἐπιδεικνύεται σήμερον εἰς καποῖον Μουσεῖον τῆς Ἰταλίας. Ἐν εἶδος καλύμματός, κρυμμένον εἰς τὴν οὐρανίαν τῆς κλίνης, πίπτει δι' ἐλατήριου καὶ καλύπτει ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἐπ' αὐτῆς ἀνυπόπτως κοιμώμενον. Οὕτω τὸ θῦμα ἀπέθνησκεν εἰς τὸν ὕπνον τοῦ ἐξ ἀσφύζιας· λέγεται δὲ ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐθανατώθησαν δι' αὐτῆς τῆς κλίνης.

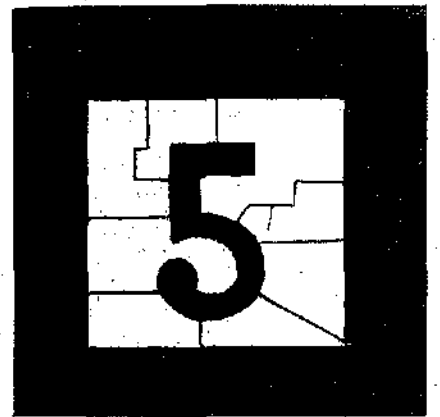
Παίγνιον

Ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τετραγώνου, νὰ τοποθετηθοῦν οὕτω πῶς τὰ ἐννέα λευκὰ τεμάχια, ὥστε νὰ μείνῃ μεταξὺ αὐτῶν καὶ εἰς τὸ μέσον τόπος, διὰ νὰ χωρῆσῃ ἀκριβῶς ὁ ἑσπῆρ.

Ἄλλοις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 42ου φυλλαδίου

Ἴδου πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ τεμάχια διὰ νὰποτελεσθῇ ὁ ἀριθμὸς 5.

ΟΙ ΑΔΙΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί, παραναλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώσων ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποτέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταμίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Ίδε τον Όδηγον του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή του Κρη Β

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

[Η θραυθενσία εκ του Γερμ. μετάφρασις.]

Η αιώνια θάλασσα! Πόσα εμπειρήχονται εις την λέαν αυτήν! Ποία πληθώρα μεγαλοπρεπών έντυπώσεων, ποία δόνημα καταπλήσσοσα, ποίον πολύμορφον μυστήριον!

Όστις δέν είχε πατέ την εύχλιαν, επί της άταλενότητου θαλάσσης ή επί της παραλλας της να πλανηθή, δέν δύναται να έννοση όποία γοητεία μς κυριεύει ένωπιον της άπεράντου ύγροδς έκταφείας.

Η θάλασσα ζή αίσθανόμεθα και άκούομεν εις τον κέπον των θραυομένων κυμάτων της, την άδιακόπως επαναλαμβανομένην άναπνοήν της· εις την έναλλαγήν της παλινρούας και της άμπατίδος, την κοίμησιν και την άφύπνισίν της.

Ποτέ ή σημερινή θάλασσα δέν όμοιάζει με την χθεσινήν· πάντοτε νέας έκπληκτικας εικόνας έκτυλλασει ή άλυμρά έκπρόσθετα ένώπιον των όφθαλμών μας, και έκθαμβοί, μαγευμένοι, ιστάμεθα εις την όχθην, ίσως διά πρώτην φοράν, το άπειρον μεγαλείον της παντοδύναμου φύσεως τελείως συναισθανόμενοι.

Είνα άληθινόητος θέα, η όποια έγχαράσσεται εις την καρδίαν μας διά παντός.

Παιδί της Αγγιάλου

ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΤΑΦΟΥΣ

Στόν μυστηριώδη αυτόν τόπον, όπου βασιλεύει ή Δύση, ο άνθρωπος, ήσυχος πλέον θα έλθη· άναπαυθή, μετά τον άγωνιώδη δρόμον που διήνησε...

Έκει έπάνω στη λευκή πλάκα στέκεται ο σταυρός...

Υπ' αυτόν θα ταφή ο πόνος... Υπ' αυτόν θα ταφή κάθε της νεότης ιδανικό... Έδώ θα κάωσιν πλέον τα πάθη, έδώ ή φίλια θα λησμονηθή... Η άγάπη της μητέρας, του παιδιού, κάθε μας άγαπη, ε αυτόν θα ταφή. Μέτωπα σοφισμένα· δια πολυτέμνον λίθων, και μέτωπα που γιά στόλισμα έχουνε το σάβανο της άγνόητης στεφάνι, ε αυτόν γλυκά θ' άναπαυθούν.

Όλα, όλα, κάθε τι καλό ή κακό, ε έκείνα το μικρό λευκό σπιτάκι, που χει έπάνω τον χιονάτο σταυρό και μοιάζει σή έκκλησάκι, έκκλησάκι του θανάτου, εκεί θα τελειώση.

Αχ, πότε να διαβώ τον δρόμο που με χωρίζει από το σπιτάκι μου το λευκό... Πότε θαρθώ να κοιμηθώ στο άσπρο μου λευκό κρεβάτι, που χει έπάνω, γύρω από λούλουδα, τον χιονάτο σταυρό.

Μασκότ

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Έξω αιγοβάχει, ο ουρανός εινε μουλβένιος, κάπου κάπου ο κεραινώδης αβλακώνει τα σύννεφα. Κάδημα κοντά στο καθάδυρο που βλέπει προς τον κήπο, με το πρόσωπο άκκουμπισμένο στο γυαλί.

Τά δένδρα και τά άνθη κλίνουν τά κεφάλια των. Ένας ψυχρός άνεμος φυσά και τό σώμα οργιά άορίστως. Κάπου κάπου πέφει γρήγορα κανένα κοράκι με κρωγμούς δυνατούς. Η άπειρος μελαγχολία, που βασιλεύει παντού, μεταδίδεται στην ψυχή μου, και ρεμβάζω με τους θλιβαρούς στοχασμούς που θυμίζει στον άνθρωπο...

Δωδεκανήσιος

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥ

...Κ' είπα: «Ώ αβγή, άκ' τάνθη σου, άκ' [τά τριαντάφυλλά σου

δός μου κ' έμένα έναν άνθό, μικρό χα- [ρας σημάδι»

Κ' είπα: «ή φωτιά σου τον άνθό μου εδ- [θής δε να μαράνη

δεν' πλάσθη ή άμορφη χαρά γιά τή φω- [χή καρδιά σου».

Κ' είπα: «Ώ έγνή μου πασχαλιά, άκ' ή [γλυκερά δροσιά σου

ρίξε 'στο μαύρο μου καυμό μία στάλα να [δρδάσθ»

Κ' είπα: «Τό αϊώνιο δάκρυ σου τή δρό- [σο μου θα πνίξη,

δέν πλάσθηκε ή καλή δροσιά γιά τή φω- [χή καρδιά σου».

Κ' είπα: «Πουλί γλυκόλαλο, με τή φω- [δρή λαλιά σου

τόν πόνο έλα άκοκίμισε που τράει τά [σώδικά μου».

Κ' είπα: «Τι θέλεις, δόστρυχη, την πρόσ- [χηρή λαλιά μου;

Ο πόνος μόνο έπλάσθηκε γιά τή φω- [χή καρδιά σου».

Αφρόκρηνο

Ο ΑΒΔΟΥΑ

Σ' τή Μάνη, στον λόφο του παππού μου, μαζί με τους άλλους σκλάβους, ήταν και ένας μαύρος, ο 'Αβδούλ. Ήταν πολύ καλός ο 'Αβδούλ, και από πάντων πολύ πιστός. Έλάτρευε τον κύριόν του, και έπαρτε στη θάλασσα και στη φωτιά, γιά να του προσεγήση μία μικρή χαρά. Είχε όμως και ένα ελάττωμα· ήταν πολύ δειλός. Δέν μπορούσε ν' άκούση τούρνευ, χωρίς να κείρη. Όταν έβλεπε τον παππού να καθάριζε τά δπλα του, τους έβριγγε ματιές γεμάτες φόβο. «Αί δειλέ, του έλεγε ο παππούς, πότε θα συνειθίσης τά όπλα;» Τότε ο 'Αβδούλ προσπαθούσε να κλμνη πώς δέν φοβάται, αλλά όταν έβλεπε καμιά λάμψη από κανένα σπαθί ή μαχαίρι, κινείνιζε από τον φόβο του.

Ο παππούς γελούσε, και ο 'Αβδούλ έφραγε με δακρυομένο μάτια, που έβλεπε τον άφέντη του να γελά μαζί του.

Μία μέρα, ο άρχοντας του γειτονικού

χωριού ήλθε με τους άνδρες του, να πολεμήση τον παππού γιά κάτι άφορές που είχε μαζύ του, και περικύκλωσε τον πύργο. Ένώ όλοι οι ύπηρέται έτρεξαν να βοηθήσουν τους δικούς του άνδρες, ο 'Αβδούλ πήγε στην κάμαρα της γιαγιάς, και την ήρε να κρατά τό μικρό παιδάκι της στην άγκαλιά της. Έπεσε στα πόδια της και άρχισε να κλαίη και να δένεται. Η γιαγιά (γενναία Μανιάτα) χαμογέλασε με τή δειλία του και προσπαθούσε να τον ήσυχάση, όταν άνοιξεν ή πόρτα, και μπήκε μέσα ένας άρματωμένος άνδρας. Έδωσε μία σπρωξιά στη γιαγιά, πριν προσφάση να διή τί της γίνεται, άρπασε τό παιδί από τά χέρια της και έσυρε τό μαχαίρι του γιά να τό σφάξη ίσως. Ο 'Αβδούλ όταν είδε τό μαχαίρι κοντά στο παιδί του κυρίου του, ξεχάσε τό φόβο του, έβρίχθη έπάνω στον άρμα- γα, και με μεγάλη δύναμη του έπηρε τό μαχαίρι και του τό έχωσε στην καρδιά.

Έπειτα πήρε τό παιδί και έτρεξε να τό παραδώση στον κύριό του, όταν δύο άλλοι άνδρες έπεσαν άπάνω του. Ο 'Αβδούλ πάλι ξεχάσε τό φόβο του. Με δύο δυνατά κτυπήματα ξάπλωσε τον ένα, ενώ στον άλλο έχωσε πάλι τό μαχαίρι του. Ήτο όμως κ' αυτός πληγωμένος. Το αίμα έτρεχε ποτάμι από πάνω του. Προχώρησε λίγα βήματα, αλλά βλέπει και άλλον ένα άνθρωπο να έρχεται. Στριχίθη στον τοίχο, άποφασισμένος να ύπερασπισθή ως τό τέλος τον μικρό του κύριο, να γόνατά του όμως λύγισαν, και έπεσε κάτω.

Ο άνθρακος έπλησίασε, και ή χαρά του 'Αβδούλ ήτο άπερίγραπτη, όταν είδε πώς αυτός ο άνθρακος ήτο ο ίδιος ο παππούς. Του έβαλε στα χέρια του τό παιδί του, και με πολύ γλυκερά φωνή του είπα: «'Αβδούλ όχι κιά δειλός. Αφέντης αγαπώ τώρα 'Αβδούλ;»

Ο παππούς κατάλαβε τί συμβαίνει. Με δάκρυα εύγνωμοσύνης, στα μάτια, έσφιξε τά χέρια του πιστό μαυρόν και του είπα: «'Αβδούλ είσαι πολύ γενναίος, έχεις μά- λιστα την ευγενέστερη γενναίότητα, γιαντί σου την έφερε ή άγάπη σου και ή άφοσίωσις σου.»

Ο 'Αβδούλ τον άκουσε με χαμόγελο, έπειτα έκλεισε τά μάτια του και κοιμήθη γιά πάντα, εύτυχημένος που έμαθούσε να σβηη τον κύριό του μία μεγάλη λύπη, και πού ετήνη τελευταία του ώρα, άκουσε τον άφέντη του να του λέγη πώς εινε γενναίος.

Σαυθή Μανιάτι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο διδάσκαλος προς τον Γερμανό Δεβρόν: — Τί εινε όνος; — Ζώνος ζειβαλέ, κύριε. — Πώς σου ήλθε τέτοια ιδέα, παιδί μου; — Γιατί από τον καιρό που γεννήθηκα, όλα γαϊδάρους βλέπω. (Γέρονος)

Ο διδάσκαλος προς τον Γερμανό Δεβρόν: — Τί εινε όνος; — Ζώνος ζειβαλέ, κύριε. — Πώς σου ήλθε τέτοια ιδέα, παιδί μου; — Γιατί από τον καιρό που γεννήθηκα, όλα γαϊδάρους βλέπω. (Γέρονος)

Ο διδάσκαλος προς τον Γερμανό Δεβρόν: — Τί εινε όνος; — Ζώνος ζειβαλέ, κύριε. — Πώς σου ήλθε τέτοια ιδέα, παιδί μου; — Γιατί από τον καιρό που γεννήθηκα, όλα γαϊδάρους βλέπω. (Γέρονος)

Ο διδάσκαλος προς τον Γερμανό Δεβρόν: — Τί εινε όνος; — Ζώνος ζειβαλέ, κύριε. — Πώς σου ήλθε τέτοια ιδέα, παιδί μου; — Γιατί από τον καιρό που γεννήθηκα, όλα γαϊδάρους βλέπω. (Γέρονος)

Ο διδάσκαλος προς τον Γερμανό Δεβρόν: — Τί εινε όνος; — Ζώνος ζειβαλέ, κύριε. — Πώς σου ήλθε τέτοια ιδέα, παιδί μου; — Γιατί από τον καιρό που γεννήθηκα, όλα γαϊδάρους βλέπω. (Γέρονος)

Ο διδάσκαλος προς τον Γερμανό Δεβρόν: — Τί εινε όνος; — Ζώνος ζειβαλέ, κύριε. — Πώς σου ήλθε τέτοια ιδέα, παιδί μου; — Γιατί από τον καιρό που γεννήθηκα, όλα γαϊδάρους βλέπω. (Γέρονος)

Ο διδάσκαλος προς τον Γερμανό Δεβρόν: — Τί εινε όνος; — Ζώνος ζειβαλέ, κύριε. — Πώς σου ήλθε τέτοια ιδέα, παιδί μου; — Γιατί από τον καιρό που γεννήθηκα, όλα γαϊδάρους βλέπω. (Γέρονος)

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΙΣΩΠΟΝ ΚΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ

Κάποιος βαφείας γάτα είχε λευκή Που την θαιμάζαν, στο έργαστήρι, οι πον- [ταίοι,

Γιατί έναν-ένα ετσάκονε προσεχτικά, Ποτέ της δυό, να γευματίζη τακτικό' Μά, κέσο που προσεχτικη είεαν, λάθος κάνει Καί μέσα, μ'έναν πηδο, πέφτει στη λεκάνη Καί έκείθε από χιονάτη βγαίνει... σά με- [λάνη!

Την άλλη μέρα οι ποντικοί άκ' εις κρότες Καθώς έτσι την είδαν, όξω οι φρόβοι τους κ' οι λόνες:

Θαρρούν ή γάτα πώς... το ράσο είχε φορέσει Καί πιά, σά μοναχή σε μοναστήρι, Με εις μετάνοιες θά περνάει και... ψωμοτύρι, Χωρίς να ξαναφάει ποντικι, όπως ή τάξη Το λέγει: «Καλογρηά ποτέ δέν θα μπορέσει Να κρεοπαγήση όσο τό κρέας κ' αν της άρέσει...»

Και να σου τους! θαρρά ότ' είχε χαράξει, Δέκα και πέντε κ' είκοσι και έδω και έκεί, Με' από τους κρυψώνες τους χρησιμοποιώντας Καί κάτω από τά μουστάκια τους γελώντας, Τρέχουν να βροδν φαγάκι... και τί γάτα [οι ποντικοί...

Μά ή Μελανία, ανάμεσό τους ως εύρέθηκε, [δύο δυό Σοφ τους τσακώνει πεινασμένη... και φευγί! Μά τί φευγίό είεαν τό δικό τους! Είταν τρώμος,

Που ούδδ λαγοί δε δοκιμάσανε... Όμως 'Ακόμη ίσως δέν ξέρετε, τί επάθανε! Καθώς, σαν ήρωμένη, τόρα την έμάθανε, Δυό δυό έσυνείθισε από όστες ταχτικά:

Νά τρέσει τους ποντικούς και... βιαστικά: Νά ξέρουνε «τό ράσο πώς πακά δέν κάνει», Μηδέ τί γάτα καλογρηά... ή λεκάνη!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ [Ίδε φυλλάδιον 17ον, σελ. 147.]

Τό γερμανικόν κείμενον ποδ σέ, έδωσα αυτήν την φοράν, ήτο πολύ δύσκολον. Διά να τό μεταφράση, έπρεπε να γνωρίη κανείς και τα γερμανικά καλά και... τα ελληνικά εις την έντέλειαν. Διά τοϋτο μόνον όλγοι, και αυτοί από τους μεγαλύτερους, ήμπαρέσαν να στέλλουν καλές μεταφράσεις.

Καμμία όμως δέν ήτο τελεία. Αι τρεις ή τέσσαρες καλλίτεροι, του Αδερμινού, της Μακεδόνισσας, της Ηχός της Καρδιάς, του Παιδιού της Αγγιάλου κτλ.—διά να δημοσιευθούν, έπρεπε να διορθωθούν. Τάς εδιόρθωσα διάς και παρατήρησα, ότι τας όλιγωτέρας διορθώσεις είχαν ή μεταφράσεις του Παιδιού της Αγγιάλου. Αυτήν λοιπόν βραβεύω και δημοσιεύω σήμερα εις την Σελίδα Συνεργασίας.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Παιδί της Αγγιάλου [15 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άγγελος Αδερμινός [13 Ε].—Μακεδόνισσα [12 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ηχός της Καρ-

διάς [11 Ε].—Μαρία Παρωσή [10 Ε].—Κε- φαλληνιαία Άύρα [10 Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ (από [8 Ε] εις έκαστον): 'Α- μαγενηθείσα Έλλάς.—'Εθνική Ψυχή.—'Υ- περήφανο 'Ελληνόπουλο.—Γεώργιος Σμυρ- Λαβιάδης.—Γλυκοζόφρα.—Κατασκευός της 'Ηλιογέννητης.—Ναυτική Έλλάς.—'Ανώθυ- μος εκ Σμύρνης.—Αειλά-Σουλτάνα.—Χασάν ο Γενίτσας.—Όραία 'Αμαζών και Γαλη- νιαία Θάλασσα.—Φλόγτρα του Βασιλεία.—'Τρακίτης Μεχμύτ.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (από [5 Ε] εις έκασ- τον): Μητρική Σιογή.—Σανθός 'Ιππότης.—Χρυσόκομος Νύμφη.—'Ιπότης της Σα- ξωνίας.—Κική Ι. Δεμεριτζή.—Φαιμέ-Χα- νούμ.—Σοφία Τραυλιού-Παράτου.—'Αελίον. Μάλλονσα Νικήτρια Έλλάς.—Κώστας Μαρ- πίντας.—'Ερμής του Πραξιτέλους.—Μάρκος Αδερμινός.—Πέτρος Γεωργιανόπουλος.—Βε- λοφόρος 'Αρτυμς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

'Αθήναι, 28, όδός Εδριαιδών την 29ην Σεπτεμβρίου 1910

Ο ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

Ο Δέκατος Διαγωνισμός Ξεσπαθώματος έλθε. Μετ' όλιγον θα προκηρυχθί ο νέος, προς έγγραφην συνδρομητών και αγοραστών διά τό 1911. 'Ετοιμασθήτε!

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ,

Η φίλη μας Μακεδόνισσα, μου έστειλε να διαβάσω ένα θαυμάσιον βιβλίον. Είνε οι «Παι- δικές Σελίδες» της κυρίας Π. Σ. Δέλτα, κομ- φώτατος εικονογραφημένος τόμος, τυπωμένος εις τό Λονδίνον και περιέχων δύο έντετη διη- γήματα: α', Γιά την Παρίδα, με εικονογρα- φίας του κ. Ν. Λύτρα· και β', Η καρδιά της Βασιλοπούλας, με εικονογραφίας της δ. Σ. Λαοκαρίδου. Τα έντάδεκα και τά δύο κ' έμεινα καταγοητευμένη. Κάθε 'Ελληνόπουλο και κάθε 'Ελληνοπούλα πρέπει να διαβάση τό βιβλίον αυτό βιβλίον της κυρίας Π. Σ. Δέλτα. Τρέπει, διδάσκει, μορφώνει, φρονιματίζει. Σάς τό συνιστώ με όλη μου την καρδιά. Κ' εύχαριστώ την αγαπητή μου Μακεδόνισσα, γιά τό άληθινά πολύτιμο δώρο της.

Πώς να αναλάβω την έκδρομήν, Έλλάς του Μεγάλου Αλεξάνδρου, χωρίς να έχω την έν- δρομον μερικόν τουλάχιστον φίλων μου από τας 'Αθήνας και τον Πειραιά; 'Υποθέτω ό- μως ότι θα την κάμη ο κ. Δραγάτσος, και όσοι έχουν τον πόθον να επισκεφθούν τό θεμι- στόκλειον, ός τόν άκολουθήσουν. Θά δημοσι- εύσω έν καιρό την σχετικήν είδοποίησιν.

Φίλε Σ. Κ. Σ., ή «Φιλοτιμή Σάντρα» δέν εινε τυπωμένη, τό δε χειρόγραφον τό όποιον έχει ο συγγραφέας, εινε πολύ δυσανάγνωστον και δέν θα σου έχρησιμευεν εις τίποτε. Έν- τός όλοου όρου θα εκδοθού έν βιβλίον όλα τά θεατρικά έργα του κ. Φαίδωνος και τότε τά αγοράξεις.

Έκαμε πολύ καλά ή μητέρα σου, 'Ανθήρα Καρρηδόκη, που σου απηγήρευσε να γράφεις έλλα περιοδικά. Διά την ηλικίαν σου ή «Διά- πλάσις» εινε άρεσκή. Με τά έλλα θα έχανες τον καιρόν σου και θα ελόλαπτεσ ίσως, διότι αναίρεσ παντί πράγματι.

Χαίρει πολύ διά την άπόφασίν σου, Περι- πλανώμενη 'Αθηναίε, και έλπίζω να έμμενης. Διατί να δημοσιογραφήσει τόσων πομπώδεις τί- τλους; Δέν τό ήξέφατε ότι θα προσεκορύνει κατά τον φιλοδοξούν;

Όμοιωτάτας επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής, προς τους όποιους ο

χέρος δέν μου επιτρέπει ναπαντήσω, ός έπε- θύμιον, έκτενωσ: 'Εξόριστος 'Ατίθς (ή Μαρ- γαρίτα Στέρα· τιμάται όρ. 3.) Φοισιανή του Σανταλέου, Κρητικοπούλα, 'Ηχώ της Αίμων· και Τρελλή Νειότη (αν θέλης, ξαναγράψτενε' διά τας τρεις πρώτας προτάσεις του αυτού φύλλου πληρώνει κανείς 25 λεπτά εις αυτά συμπεριλαμβάνονται όλα).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. 'Εγκρίνονται: «'Ονειρον» της 'Εξορίστου 'Ατίθς.—Διάφορα της 'Ελλάδος της Αιγιό- ππου.—'Τό παιδάκι» του 'Αθανασίου Διάκων.—'Η έσότη της Σημάλας» του Πελαϊανωμένου 'Αθηναίου.—«'Ονειρον των Σκόρπιων Μενε- ξέδου»—'Αμισάνωτα» των Μάρκων Μαυίων.—«'Ο τράγος» της Βάρκας του Κανάρη.— Παιδ. Πράματα διαφόρων.

Απορρίπτονται: «'Η μεγαλητέρα δυσ- τυχη» (πολύ θεολογικόν).—«'Ανεξόδοτον (γνωστότατον)»—«Κρήνη-Αδωνος» (ομοιο- καταληξίαι λανθασμένα).—«'Να πηδάη» και «'Ποιός έφαγε τό πρόσο» (ακατάλληλα).—«'Τό φάντασμα».—«'Εθέρας-Φθινόπορον» (ανακρι- βεία εις την περιγραφήν της πραγματικης ζωής).

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ [Οδών ψευδώνυμον έμφανέται ή άναστέλλεται, αν δι' συνουθείαν από τον διακινητή όρ. 1. Τα ίκρονό- μωνα ή άναστέλλονται ίσχυον μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1910. Όσα συνουθένται από α. άνήκουν εις αρχαικ. και όσα από κ. εις νεοκρίσιαι.]

Νέα ψευδώνυμα: 'Αδαφή ή Λευτεριά, α. (Πανελληνός) Πόδ λατρεύω την Έλλά- δα, κ. (Πανελληνός) Κρητικοπούλα, κ. (1Φ.) Σέρλοκ Κόλμς, α. (3;11) 'Ιδουκίον των 'Ελ- λήνων, α. (Σ.Σ.) Πατριωτικόν Αίσθημα, κ. (Ν.Δ.) Ξενιτεμένο 'Ελληνόπουλο, α. (Ν.11.) 'Ονειροφάνταστη Λαρίδα, κ. Μαργερίτα Λα- κτυλίδι, α. (Α.Δ.) Νηοκώκιο 'Αεράκι, κ. (Α.11.) Νουσταγός της Έλλάδος, α. 'Ελλη- νικό 'Αεράκι, κ. (Τ.Α.) 'Αθάνατο 'Ελληνό- πουλο, α. Κρητικόν 'Ονειρον, κ. Λόφρανον του Γερμανού, α. (Δ.Τ.) 'Ελληνική Φοιτα- νείλλα, α. (Κ.Ν.) 'Ονειροδής Έδνηχα, κ. (Κ.Δ.) Έξάνδρος 'Ηπειρος, κ. (Μ.Μ.) 'Ελ- ληνική Αήγη, α. (Ε.Α.11.) 'Ελληνοκώ του 'Ελλήνος, α. (Θ.Α.) Θάποθάνω γιά την Κρήνη, α. (Πανελλήνιος).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οδδερία πόνταις δημοσιεύεται, έν δέν συνουθεί- αι από τον άνακτικόν ός έξής: Διά τας πρώτας τρεις προτάσεις έκάστου φύλλου λεπτά 25. Διά τας επί κείον εοδ άποδοφύλλου, 5 λεπτά ή λιγές.—Προσέχον μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ίσχυον δια τό έτος τοϋτο, πούε τους έγνοτας ψευδώνυμον επίσης ίσχυον δια τό έτος τοϋτο. Προσέχεται με άντακτα, ή με ψευδώνυμα κτηρηγμένα, δέν δημοσιεύονται.—'Ο έντος κρητιθι- σμους άριθμός σημαίνει πόσα τετραδία δέν άνταπίδω- σαν είνετι ο ποσείλιαν].

Μικρά Μυστικά επιθυμοούν ν' άνταλ- λάξουν: ή 'Ονειρομένη Παρίδα (0) με Παλ- λάδα, Δεινοπαθουμένη Έλλάδα, 'Αελκριν 'Ελπίδα, Χρυσόβόσκρυχη, Φιλελείθερον.— ή 'Ελαφος της Αιγιόπου (0) με Φαίδρον 'Α- δάραντα, Γλυκεϊαν Έλπίδα, Μελάχραν.— ή Λαουεντή Παρίδα, (0) με 'Υπερήφανο Γα- σμύ, 'Ενδοσυνώδη Έλληνα, Αιγιναίαν Βα- σιλιάπαιδα, Παλλάδα.— ο Μικρομύς (0) με Λεοντοκαρδον 'Ελληνα, 'Ιδοίτρεσον Σανδού- λαν, 'Αθανάσιον Διάκων, Μικρούλαν Πατρι- ωνίαν, Φιλελείθερον.— ή 'Ελληνική Αήγη (0) με 'Αρκανοκλιαν, Ροδοπααν 'Ελληνοπούλαν, 'Εξόριστον 'Ατίθδα.

Η Διάπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Φιτοβόλον 'Ηδ (ή παραγγελία σου ετε- λείωση) γράφε μου κάπου-κάπου' 'Αν. Ν. Καρ. (δυστυχώς όχι· δέν επιτρέπεται) Δοξα- σμένον 'Αραχθον (εστειλα, εύχαριστώ) 'Ονει- ρομένη Παρίδα (εύχαριστώ διά τό ξεσπάδωμα και περιέμνη την έγγραφην της έκάδλης σου) 'Αλέξανδρον Μαυροκοδύτον (εστειλα

Εν ἀπὸ τὰ Π. Πνεύματα· πολλὸ ὄραλον· διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, τί εἰμπορὸν νὰ κέρω;) **Μαύρα Μάτια** (χάρτην Δόσεων ἔσται.) Κυβαν Δίν-μὲ-Μόλι (ἔχει καλῶς· πιστεύει ὅτι σ' ἐπανεῖδα εἰς τὸν κύκλον μας, μετ' τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν) **Δόκτορα Κοκκ** (ἂν μετ' τὴν ἀποστολὴν τῶν συνδρομῶν τῶν ἀηλώρων, ὅτι ἐγγράφονται τῇ συστάσει σου, τότε βεβαίως θα λογαριασθῶν εἰς τὸ ξεσπᾶθμά σου· προηγούμενα φύλλα 20 λεπτά ἕκαστον) **Ροδό-δάκτυλον** (Ἦν ἔλαβας εὐχαριστῶν· στείλε τετραδίου στὸν Φρ. Τζ. διότι κομ. ἔγραψε τὸ νομὰ σου) **Καυχήριμα τῆς Ἡσιῶν** (ἔσται.) **Παύρορον** (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀπάντησιν πρὸ ἰδωσιν· ἐνθουμῶ καὶ τὴν Ὀδύσεια...) **Ἐλαφον τῆς Αἰθύππου** (ἔσται.) **χαίρω πρὸ ἔγνης καλῶς** **Δημ. Αν. Φρ.** (ἔχει τὸ λογ. φυλλάδιον; ἂν δὲν τὸ ἔχεις, φρόντισε νὰ τὸ προμηθευθῆς καὶ νὰ διαβάσῃς προσεκτικὰ τὸν Ὀδηγόν· ἐκεῖ θὰ τὰ ἴδῃς ὅλα.) **Δατρευτὴν Στανροφόρον** (ἔλαβας εὐχαριστῶν) **Φρ. Τζ.** (εἶνε εἰς τὸν 200ν τόμον, ὁ ὅποιος τιμᾶται δρ. 1,10) **Ἀρ. Κεχ.** (ἔσται.) **εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις** **Ἀεροναυτοκόλυαν** (βεβαίως, ἀπὸ ἐνεργάση συνδρομητρία εἰμπορῶν ἐν πάρῃ καὶ ψευδώνυμοι) **Κωνστ. Γ. Σπυρ.** (αἱ λύσεις σου ἀπαράδεκτοι· τί λέγει ὁ Ὀδηγός;) **Φαναριώτην**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβας μετὰ τὴν 29 Σεπτεμβρίου, θαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκαί: ἐξ Ἀθηρῶν καὶ Πελαγονίας μέχρι τῆς 19 Οκτωβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 26 Οκτωβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 13 Νοεμβρίου.

(Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦτον δῖον νὰ γράφωσι, τὰς λύσεις τῶν οὐ διαγωνιζόμενων καλεῖται ἐν τῇ Γραφῇ μας εἰς φακέλους, ὃν ἕκαστος περιεχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.)

457. Συλλαβισμός

Φθόγγο καὶ δύο ἀντωνυμίαι· Ἐπῆρα μιὰ φορά· Τὰ γράφα διὰ τὴν σειρά· Καὶ εἶδα μ' ἐκπληθῆ μεγάλη· Ἀρχαία πόλις νὰ προσάλλῃ

*Βοτᾶλη ἀπὸ τὸ Ὑπερῆριον Ἐλληνοκόλυον

458. Στοιχειώδριφος

Ἄν ἀποκαταλύσῃς Ἰνωσὸν δημαγωγόν ὅθ' γεννηθῆ ἀμέσως ὀφθῆριον φοβερόν.

*Βοτᾶλη ἀπὸ τὸ Ἐξανακείμενον Σοφί

459. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τονογράφου

Ἐξ ἑνὸς ὄραλου πτηνοῦ· Ἐν ἐπιθετῶν θὰ μείνῃ, Ἄν ὁ τόνος καταβῆ· Καὶ τὸ Κάπτα Πι ἂν ἴγῃ.

*Βοτᾶλη ἀπὸ τοῦ Νινυάρον τῶν Ἀσκαίων

460. Αἰνύγμα

Ἡρῶν αἰρίον καὶ θὰ εἶμαι γῆς.

*Βοτᾶλη ἀπὸ τοῦ ἴστων Τραβίκα

461. Κοβόλεξον

*** = Νῆσος τῆς Ἰουκραινας· *** = Κόλπος Ἀφρικῆς· *** = Γάλλος μυσικοποιογράφος· *** = Γυνὴ τῆς ἁγίας Γραφῆς

*Βοτᾶλη ἀπὸ τοῦ ἁγίων Κλωνάρι

462-466. Μαρτυρῶν γράμμα

Τῇ προσοχῇ ἑνὸς συμφοῦ, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ εἰς ἕκαστην τῶν κάτωθι λέξεων, γὰρ σχηματισθῶν ἔλλα τὸσαι λέξεις· νόθος, μάδος, τόκος, δοκός, γάτος.

*Βοτᾶλη ἀπὸ τοῦ Κουχίματῆ τῆς Ἡσιῶν

467. Ἐπιγραφὴ

Ι Α
Δ Ι
Σ Θ Α Ν
Ι Σ Ι Ο
Ε Ξ Ε Γ
Ε Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
*Βοτᾶλη ἀπὸ τῆς Ἀργεῶς Πρωτοκλήρου

468. Ποικίλη σὺλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Ἡ πρώτη σὺλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ ἡ τρίτη τῆς τρίτης ἀποτελοῦν βασιλεῖα τῆς Περγάμου·

1, Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 2, Μῆρος τῆς κρηίδρας. 3, Οὐράνιον ὄν.

*Βοτᾶλη ἀπὸ τὸ Φλωκοκέρηριον

469. Φωνηεντόλυτον

πς - ν - καμς - σθ - βγ - γκρτς
*Βοτᾶλη ἀπὸ τοῦ Λωδωνάου

470. Γεῖφος

	τρε	τρο	τρο	τον
Π	τρο	τρο	τρο	τον
	τρο	τρο	τρο	τον
	τρο	τρο	τρο	τον
	τρο	τρο	τρο	τον
	τρο	τρο	τρο	τον

*Βοτᾶλη ἀπὸ τὸ Παιδί τῆς Ἀρχαίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37

378. Ἀστυάγης (ἄστυ, ἄγιος).—379. Πάρος-Πήρος.—380. Δάδεια-Θάδεια.—381. Ἀραφ-Ψαράς.

382. Α (φ(Δοι...)
Γ Α Ρ (ρήτωρ ΑΓορεύει.)
Δ Δ Μ Ι Α (τᾶ ΔΜΑλία.)
Ρ Ι Σ (πᾶσι Ραδίου.)
Α (Ἀνθρωποι.)

383. Μῆδερὶ σμφορῶν ὀνειδίσεις. (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχίζει ἐξ ἀρχῆς, φθάνει ὡς τὸ μέσον τῆς πρώτης γραμμῆς, κατέρχεται εἰς τὴν δευτέραν, προχωρεῖ ἐκ τοῦ μέσου τῆς εἰς τὸ ἀριστερὰ ἄκρον τῆς, κατέρχεται εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν, τὴν ὅποιαν ἀκολουθεῖ ὀλοκληρῶν, καὶ ἀνέρχεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ὥστε ἀποτελεῖται μέρος μακρότερον).—384. ΝΙΚΙΑΣ-ΝΕΑΡΟΣ (Νέρον, Ἰβραξ, Κραβίον, ἸλαΡος, ἈγαίΟς, ΣεμόΣ.)—385. Εἰς Θεός μωθ' ἡμῶν, οὐδεις καθ' ἡμῶν. (Ἐῖθε οἰς - με ὀθ' μων - οὐδ' εἰς κα - θυμόν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις με ἀπλῆ στοιχεῖα τῶν 8 σιγρῶν λεπτῶν 10, διὰ δι τοῦδε συνδρομητῆς μας λεπτὰ 6 μων με παχῆα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με κ ε φ α λ α ἰ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, ὁλοσθ καὶ αἱ ἀλλοτρεῖαι τῶν 15 κληρόνται ὡς νὰ ἦσαν 16. Ὁ χορὸς τῶν 8 στοιχῶν, ἴστω καὶ ἀπὸ μὲν ἑξῆς, με κηφαλαῖα ἢ παχῆα ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σιγρῶν, ὁπολοῦνται ὡς ἐξ λέξεων ἀπλῶν.—Αἱ μὴ ἀνοδοῦνται ἀπὸ τοῦ ἀντιτέρου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται.]

Ἀγαπητὴ Γλυκεῖα Ἐλπίς, ἀληθεύει ὅτι ὁ Γόρδιος ἤτοίμασε τὰ ὄπλα τοῦ;—Ἡ εἰλικρινὴς φίλη σου Ἐλαφος τῆς Αἰγύπτου. (Γ, 176)

Παιδιά!! ὄλοι ἐξ ψηφισμένων τὸ **ΕΥΖΟΝΑΚΙ** μας (Μελάχρα).—Ἰδιότροπος Σανθούλα, Μασκίως, Λεοντάκαρδος Ἐλλην. (Γ, 176)

Φάουσι! εὐχαριστήθηκες γιὰ τὴν προτίμησιν τῆς κομωδίας πρὸ ἀσείας; Καὶ μάλιστα ἀδιδρωτῆ!! **Μπαλούμα** σου.—Μικρομέγας. (Γ, 177)

Ἀναλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια· προτιμῶ καλλόνες. Διεύθυνσις: Constantin M. Kiuris, Jannina (Turquie) P. R.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ
(Σύμβολον τὸ ἄδδον)

Εἰς τὸ Κράτος τῶν Ἀνθῶν γίνονται δεκτοὶ ὅσοι ἔχουν ἢ θὰ λάβουν ψευδώνυμον ἄνθους.—Ἰδρυταί: Ἰδιότροπος Σανθούλα, Μασκίως, Μελάχρα, Ρεζεντά, Μικρομέγας, Φάουσι Ἀεοντόκαρδος Ἐλλην. (Γ, 179)

ΑΣΠΙΡΟ ΣΤΗΝ ΥΠΟΨΗΦΙΟΝ
ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

Ὑπουργόν Ἐσωτερικῶν
Διαπλαστικῆς Αὐτοκρατορίας.

Διαγωνισμὸς C. P.—Ἐκαστος τῶν διαγωνιζόμενων θὰ ἀποστείλῃ ὅσα δελτάρια θέλει. Τὰ καλλίτερα βραβεύθησονται ὡς ἔξῃς: Α'. 100 c. p. Β'. 25 καὶ Γ'. 15. Δεκάτᾳ μέχρι 15 Ὀκτωβρίου. **Λατρευτὴ Πατρίδα**, Δημήτριον Χρ. Παπαδημητρίου, Poste Restante. Βόλον. (Γ, 181)

ΕΝΩΤΙΚΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ
ΔΕΙΝΟΠΙΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ (Γ, 182)

Οἱ ἄσπροι στοὺς Πανελληνίους:
ΠΑΝΝΑ ΜΑΣ ΕΙΝ Η ΕΛΛΑΔΑ (Π. Γεροντίτης)
ΒΑΤΟΘΑΝΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗ (Ἄδ. Διδιος)

Παιδικὸς Σελίδες, Π. Σ. Δίλτα: ἐΓὰ τὴν Πατρίδα, Καρδιά τῆς Βασιλοπούλας, Πουλιέται στὸ Βιβλιοπωλεῖον ἑἰς Ἐπίσταρ Στὸ Λονδόνον, τυπογραφεῖον Βελώνη 18, 19, 20, Appold Street, E. C. (Γ, 184-8)

ΔΑΡΥΤΤΟ-ΟΤΟΛΟΓΟΝ ΙΑΤΡΟΝ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὀμονοίας
Ὅδος Λώγου 8α
Ἔραι ἐπισκέψων 10—12 καὶ 3—5

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 42 ΦΥΛΛΟΥ
(Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 361)

ΑΘΗΝΑΙ: Σπ. Μπογδάνος, Χωρ. Καζημιάνου, (41-42), Ν. Π. Ἀργεῶν (41), Χωρὸς Διαμαρτῆν (41) Ἐλίην Ἀχ. Κουφίλου, (41) Κ. Γ. Σπουρηλίου (41).

ΕΠΑΡΧΙΩΝ
ΣΑΚΥΝΘΟΥ: Δ. Κλωνιάδης (41).
ΚΕΡΚΥΡΑΞ: Ἐκ. Χωρῆς, Πάρος Νάδων, Δημ. Ν. Γεωργοπούλου.
ΚΑΡΦΑΡΙΟΥ: Σμαρτῆρα Σ. Ρεζοκόου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κων. Σαυμαλίδης, Ἐλίην Γ. Παναδοπούλου.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΑΔΕΣΙΑΝΔΕΙΑΣ: Ἐλίην Μικρομῆδῃ (41), Γ. Μόδοτῶν (41) Χ. Γ. Πουκῆς (41).
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ὀλυμ. Γ. Βεδοῦν (41), Ἀνδρῆς Ἀσπῆς (41).
ΚΑΤΙΡΟΥ: Μ. Ρούλης (41).
ΠΟΥΤ-ΣΑΓΙΔΑ: Γ. Γ. Διαμαντιάνης (41), Οδοντία Μ. Χανθῶν (41), Ἀσκασίον Γ. Κουρτίου (41), Ἰουλίη Γ. Νίγγη (41).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τῶν ἐξόντων ὁδοῦ τὴν λύσιν τὰ ὄντα εἰς τὴν ἐπισημῶν καὶ ἐκδόσῃν ἡν ἔδοσαν οἱ ΟΥΡΑΝΙΑ Μ. ΧΑΝΔΡΑ, ἡ ὅποιον ἐνεργάση διὰ μίαν κομωδίαν.
Πλεονέξει ὁδοῦ 3,40 διὰ τὸν προσηχὴ Διαγωνισμῶν